

Dacă se mai află printre noi vreun om superior în acest înțeles, îl privim cu milă ca pe o ființă sărmană, ca pe un naufragiat pe marea zbuciumată a vieții. Superioritate înseamnă depășire, înseamnă a avea însușiri de conținut. Ceva este superior când a trecut în cuprins altceva, este superior când are însușiri creatoare,

când este deasupra în înțelesul moral nu social. A fi superior cuiva înseamnă a-l întrece în dragoste, în libertate, în înțelegere ca act moral complex, în putere de jertfă, a-l întrece adică în bogăție spirituală.

VA URMA

Sursa: **Ernest Bernea**, *Îndemn la simplitate*, Editura Predania, București, 2011

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 23 apr.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință
Sâmbătă 28 apr.	18:00	Vecernia
Duminică 29 apr.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. **248** / 22 aprilie 2018

ERNEST BERNEA

1905-1990

Sociolog, etnograf și filosof român.

Dintre intelectualii de marcă
ai perioadei interbelice.

EXCITANTUL EXTERIOR

Viața noastră se angajează tot mai mult în lumea exterioară. Oamenii merg ca purtați de un demon nevăzut, merg să cucerească o lume de senzație, o lume de plăceri și revărsat tumult. Într-o lume care caută adevărul, binele și frumusețea, exclusiv în satisfacerea nevoilor materiale, nevoi ce sunt într-o continuă creștere, sensul vieții noastre capătă un caracter exterior. Suportul întregii noastre vieți cade dincolo, în afară, asupra mediului înconjurător de la care așteptăm totul. În acest fel, condiția materială a vieții umane și sensul ei se confundă. Consecințele nu au întârziat să apară. Prima consecință a acestei orientări a fost fragilitatea sufletească, neputința de a da un conținut propriu și un profil precis vieții intelectuale și morale. Un om care trăiește numai pe plan exterior, se epuizează într-o lume de senzații și aspirații periferice dezordonate, într-o lume

întâmplătoare și amorfă. Trăind exterior, fiecare dintre noi ne punem la dispoziția acestui exterior. În acest fel nu mai putem dispune de o forță ordonatoare și nici nu putem găsi puncte de sprijin durabile care să dea stabilitate și unitate ființei noastre morale. Singura ieșire care ne mai rămâne este plăcerea.

În jurul nostru totul apare ca un anume făcut să ne îmbie, să ne poarte către împlinirea dorințelor, nu rareori izvorâte din straturile cele mai impure ale fapturii noastre. Viața [de azi duce] la epuizare. Setea noastră de cucerire este hrănită continuu de-o ambianță plină de plăceri efemere ce lasă-n suflet gust amar. Totul pare orientat în așa fel încât omul este tot mai mult antrenat pe un drum care își încheie toate momentele penibile într-o plăcere. Munca, socotită ea însăși penibilă, este primită în speranța că la sfârșitul ei vine compensația plăcerii. Vedem în jurul nostru o viață febrilă, dar goală; în goana după senzații cât mai tari trăim o viață flămândă, de alungare, de schimbare continuă. Omul nu-și este lui însuși suficient și nu suportă singurătatea. El caută să se distreze, iar dacă nu se distrează se plictisește, stare născută din eșuarea năzuinței continue către plăcere. Plictiseala arată cât de superficiale sunt năzuințele noastre și cât de

goală ne este viața, viața care devine în acest fel o câmpie înșelător colorată și nerodnică, cântec de leagăn în margine de mormânt.

A doua consecință a căderii într-un mediu exterior care ne absoarbe este apariția unui mod tragic al vieții nerecunoscut ca atare, dar trăit din plin mai ales de către cei ce ajung să aibă cunoștința caracterului superficial și efemer a tot ce consumă ei cotidian. În fond fluctuația, nestabilitatea, cele o mie și una de chipuri pe care suntem nevoiți să le luăm zilnic dau naștere unui tragism specific condiției noastre contemporane. Am cucerit lumea externă, dar ne-am pierdut pe noi înșine într-o continuă goană după un bine iluzoriu care ne epuizează în mod inutil. Exterior orientat, omul vremii noastre nu mai poate trăi o viață personală, o viață intimă, proprie; el nu-și mai aparține, nu mai e liber pentru că trăiește continuu sub domnia excitantului exterior. Mănat de puteri străine, acest om îndeplinește rosturi de dincolo de natura și năzuințele firești ale condiției sale; mai mult decât atât, viața sa sufletească se risipește după atât de variatele și neprevăzutele chipuri ale datelor exterioare care îl solicită continuu. Omul acesta nu mai poate avea o viață sufletească așa cum legea de aur a naturii sale i-o

cere; el nu mai are nimic din ceea ce îi înflorește făptura: structură, sensibilitate, viață interioară proprie. Cel ce-și vede singur căderea, cel ce experimentează continuu goana fără rost a unei vieți exterioare, acela se simte singur, în fiecare zi, în fața gurii deschise a morții, fără să moară. Nouă, oamenilor de azi, ne lipsește răgazul sufletesc, nu mai putem sta de vorbă cu noi înșine, nu mai putem fi stăpâni la noi acasă, adică în interiorul nostru; ne lipsește climatul moral al funcțiunilor proprii și de aici lipsa de personalitate. Pe omul bogat sufletește și stăpân pe rosturile sale proprii, și de îl doare viața, el o știe îndruma către un act de creație. Purtat de aceleași doruri albastre ale salvării, el face să rodească bogat fiecă clipă, fiecă suflu până la temeliile lumii și ale sufletului său însuși. Acest om nu e frânt niciodată; el bea din plin fără oprire, aburii calzi și aromați ai vieții. Poate fi trudit, poate fi întristat, dar niciodată nerodit, sfârmat; el poate avea dureri că-i om, rămas om, alungat de doruri peste puterile sale, dar lui nu-i este furată clipa, nu-i este stinsă prezența spiritului creator și în acest fel nu-i este înlăturată viața, în condițiile potrivite naturii și destinului său propriu.

EȘTI CÂT DĂRUIEȘTI

Bucuriile sunt năzuințe firești fapturii noastre. Oamenii cred că le pot avea prin ceea ce pot lua, prin ceea ce pot câștiga de la alții. Astăzi se crede îndeobște în binefacerile materiale aduse de această atitudine de viață. De aceea aleargă, se zbuțumă, se vând și cântă numai pentru bunuri materiale. E o mare rătăcire. Omul care vrea și cere pentru sine poate avea plăceri, dar nu bucurii. Nimic din ce caută el nu poate aduce bucurii. Egoistul și hrăpărețul nu cunosc aceste stări de lumină și plinătate. Năzuințele lor nesățioase arată cu prisosință cât de mult sunt în lipsă. Adevărata bucurie vine din prisos de omenie, vine din bogăție interioară. Nu te bucuri cu adevărat decât prin dăruire. Ești mare și puternic prin ceea ce poți dărui altora nu prin ceea ce poți lua de la ei. Ești câtă putere de depășire, câtă putere de jertfă ai. Numai cel ce dă dovedește că este cu adevărat bogat. A fi superior înseamnă astăzi a fi situat pe treaptă socială înaltă. Acesta este semnul cel mai obișnuit al superiorității. Pentru cei dedați artelor și științelor, adică pentru intelectuali, a fi superior înseamnă a fi inteligent și instruit. Adevărata superioritate, aceea a valorilor morale, este cu totul ignorată astăzi.